K513/1162

Pest, sept. 13. 1862.

Édes Miskám!

Tegnap este érkeztem haza, s két leveled találtam, ma pedig kaptam egy harmadikat. (Az első még augustus 10-ke előttről kelt; a másodikban az epigrammák vannak; a legujabb két levelet és két verset tartalmaz, s egyik levél nekem szól, másik a Szépm. csarnok szerkesztőjének. Az utóbbit, nem levén semmi alkalmam, még el nem küldöttem. E három leveledénél többet nem kaptam, Szliácson sem, és így nem tudhatom, ha nincs-e veszendőben vagy egy. Én pedig írtam neked hazulról, indulásom előtt egyet, azután még Szliácsról egyet, melyben előadtam, miért nem megyünk. Ha ez utóbbit nem kaptad volna, tudósíts egy sorban, hogy felvilágosítást adhassak.)

A mi már most első leveled illeti: nagyon fáj nekem, hogy te azt a czikket nem bírod felejteni. Még jobban fáj — hogy azt írod, gondolni se mersz rá, hogy én írtam volna mert akkor Aranyt száz okból nem értenéd. Ez a száz ok mind abban az incriminált czikkben van? vagy azon kivül is gyült össze már vagy 99? Édes Miskám! betegek vagyunk mi, elégületlenek, szenvedők: csak az kell még, hogy össze is veszszünk! Íme, a nélkül hogy az ügy állását tudnád, hajlandó vagy Szemerének előre igazat adni s engem kárhoztatni. Ha így ismersz, csakugyan rosszul ismertél meg 15 év alatt. De hagyjuk ezt, és azt az impardonnable czikket: mentségére többet nem írok, csupán ennyit. A Figyelő tavalyi ~~számában~~ folyamának 26-ik számában van egy czikk: Irányok. Ez annak készült folytatása lenni. De bizonyos akadály miatt nem lőn folytatva. Olvasd el ez Irányokat és utána a Párhuzamost. Ha akkor sincs kimentve előtted: akkor nincs más mód, mint isten irgalmát könyörögni a sze-

[illegible] még is [illegible]

gény czikkiró fejére.

Az epigrammát igen igen találók: írj te ilyet többet is. Kár egy-egy ily elmés fricskát elszalasztani. Adni fogom természetesen, minél előbb.

(Harmadik leveled 3 pontból áll. Az első, asszonyaink találkozását érinti: ezt már tudtam, megírták nekem Szalontáról. A 2ik tudatja, hogy 3 verset küldöttél a Figyelőbe azóta: én nem láttam többet: 1., az epigrammákat. 2. Azt a kettőt, melyet együtte gondolom a Szépm. Csarnoké lesz, s mely e 3-ik leveledhez van csatolva. Gyulai sem mondta hogy küldtél volna többet. Nevezd meg kérlek darabonkint, hogy tudjam, nem veszett-e el valami.

A 3ik pontot legszivesb készséggel teljesitem s el küldöm azonnal az árjegyzéket. (Most látom, hogy 4-ik pont is van, hanem arra külön válasz nem lesz szükséges.)

(Édes barátom – én haza jöttem bajra és aggódásra. Azt hittem, hogy az enyéimet már itthon lelem, de csalatkoztam. Senki sem volt, magam vagyok. Levél jött, hogy nem jöhettek, mert Laczi beteg volt. Ma írja Juliska, hogy hétfőn már talán indulhatnak, mert Laczi egészen jól van – oly jól, hogy már föl is kelhet az ágyból mindennap – egy óra negyedre! Barátom! és én ebből semmit sem tudtam, nem írták, el akarták titkolni s az a fiu majd meghal! De már most nyugton lehetek: mindennap képes fenn lenni egy fertályig! Nem tudom

2.

K 513/1162

Pest, szept. 13. 1862.

rohanják-e haza: de hátha útban kapom őket. És itt a tenger baj. A Figyelő sorsáról — és az enyémről — még semmi sincs ~~eldől~~ bizonyos a jövő évre. S én itt — családom miatti aggodalomban — betegen!

Mert a fürdő hasznát még csak ezután fogom érezni. Most gyengébb vagyok, mint azelőtt. Üres, kimerült, fáradt vagyok. Inaim fájnak — alig bírok írni, járni. Kell, hogy a fürdő utóhatása jó legyen, mert a mint vagyok, nem sokat ér.

Isten veled, édes Miskám. Többet és örvendetesebbet írok másszor. Most csak ennyit, hogy tudj valamit rólunk. Legszívesb üdvözlésem a kedves Komám asszonynak — téged pedig csókollak lelkemből

szerető ellenséged

Arany

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA